

Hồ Ngọc Nhuận

Chuyện

MỘT VỤ ÁN

Hồ Ngọc Nhuận

Chuyện

MỘT VỤ ÁN

HAY

(HỒ SƠ VỀ VỤ ÁN CIMEXCOL - MINH HẢI)

SG - TP HCM

2006

MỤC LỤC

Trang

Vài Lời Nói Đầu -----	
Chương I : -----	1
MỘT KẾT LUẬN MỞ ĐẦU : “NHỮNG VIỆC CẦN LÀM NGAY” VÀ “NHỮNG VIỆC CẦN LÀM TIẾP” Hay NHỮNG ĐÁNH GIÁ CỦA BAN BÍ THƯ TRUNG ƯƠNG ĐẢNG VỀ VỤ ÁN CIMEXCOL - MINH HẢI	
Chương II : -----	8
TỬ MỘT BỨC THƯ THIỆT MỆNH	
Chương III : -----	33
DƯƠNG VĂN TÍI LÀ AI ?	
Chương IV : -----	45
VII ÁN GÌ ĐÂY ? hay MỘT CHUYÊN NGUYÊN NGÔN TÂN THỜI	
Chương V : -----	64
BÌNH CHỌN THI ĐUA hay MỘT, HAI, BA : SỐ CHẤM RA KHỎI HÀNG	
Chương VI : -----	75
TỬ BÌNH CHỌN THI ĐUA ĐẾN TỰ PHONG KỶ LUẬT	
Chương VII : -----	78
MỘT CUỘC ĐIỀU TRA CÔNG PHU HAY BÌNH NÀO CŨNG LÀ BÌNH	
Chương VIII : -----	85
TỬ TÀU GIÁN ĐIỆP ĐẾN TÀU MA	
Chương IX : -----	94
TỬ GIÓ LÀO ĐẾN NỢ LÀO	
Chương X : -----	99
CÙNG CÁI ÔNG NGUYỄN XUÂN THÁI NÀY hay 4,6 TRIỆU ĐÔ LA = 5,3 TRIỆU ĐÔ LA = 1.812.000 ĐỒNG VN	
Chương XI : -----	110
NHỮNG THÁCH THỨC CÒN BỎ Lửng	

Chương XII : -----	114
VỀ GIẢI BÁO CHÍ TOÀN QUỐC NĂM 1994	
Chương XIII : -----	136
NGÃY THƠ VÀ TÁO TỌN	
Chương XIV : -----	153
VÀI LỜI NÓI SAI CÙNG TẠI TOÀ	
Chương XV : -----	177
TẠI SAO CÓ TẬP HỒ SƠ NÀY ?	

*** TOÀN VĂN BẢN ÁN NGÀY 14 – 22/4/1989
CỦA TOÀ ÁN NHÂN TỐI CAO VỀ**

VỤ ÁN CIMEXCOL – MINH HẢI -----	183
--	------------

*** THÔNG BÁO** Của

BAN CHẤP HÀNH ĐẢNG BỘ TỈNH MINH HẢI -----	266
--	------------

*** BẢN TƯỜNG THUẬT BUỔI LÀM VIỆC Ngày 9 – 3 – 1994
Tại T.78 Thành phố Hồ Chí Minh**

VỀ VỤ ÁN CIMEXCOL TỈNH MINH HẢI -----	274
--	------------

*** ĐƠN TỐ CÁO** Của Các Ông

ĐOÀN THÀNH VỊ, PHẠM VĂN HOÀI, LÊ VĂN BÌNH

NGÀY 6 – 12 – 1996 -----	312
---------------------------------	------------

*** KIẾN NGHỊ TÁI THẨM CỦA ÔNG NGUYỄN VĂN ĐỂ,
NGUYÊN ỦY VIÊN THƯỜNG VỤ TỈNH ỦY,
NGUYÊN CHỦ TỊCH UB MTTQ VIỆT NAM**

TỈNH MINH HẢI -----	356
----------------------------	------------

*** ĐƠN KHIẾU NẠI TÁI THẨM
CỦA ÔNG NGUYỄN QUANG SANG
NGUYÊN GIÁM ĐỐC CIMEXCOL – MINH HẢI ----- 367**

*** QUYẾT ĐỊNH CÔNG KHAI Ý KIẾN
CỦA ÔNG NGUYỄN QUỐC SỬ
NGUYÊN VIỆN TRƯỞNG
VIỆN KIỂM SÁT NHÂN DÂN TỈNH MINH HẢI ----- 378**

*** VÀI LỜI NÓI TIẾP ----- 392**

*** ĐƠN KHIẾU TỐ CÁC CƠ QUAN PHÁP LUẬT TRUNG
ƯƠNG CỦA CÁC ÔNG
ĐOÀN THÀNH VỊ, PHẠM VĂN HOÀI, LÊ VĂN BÌNH
NGÀY 15 – 5 – 2003 ----- 394**

Đài lời nói đầu

Vụ án Cimexcol – Minh Hải đã làm xôn xao dư luận một thời, cả trong Nam lẫn ngoài Bắc. Ngoài nước cũng có tiếng vang.

Khi phiên tòa được mở ra, một đài truyền hình địa phương đã được bố trí thâu hết từ màn đầu đến màn cuối, và phổ biến trực tiếp đến tận các vùng nông thôn sâu, liên tiếp suốt 9 ngày xử án.

Đến nay vụ án mở ra đã gần 10 năm, nhưng nó vẫn chưa khép lại được. Báo chí thỉnh thoảng vẫn đặt lại vấn đề, và tính chất của nó đến nay vẫn còn là một dấu hỏi.

Trong số những người, lúc bấy giờ, chỉ “nghĩ kinh tế, không ai thấy đây là một vụ án kinh tế đơn thuần. Họ thắc mắc nhiều thứ, ví dụ như về cung cách tiến hành vụ án, hay về hình phạt dành cho một số bị can... Họ khẳng định nhiều thứ, như là “cơ chế cũ đánh cơ chế mới”, “kinh tế báo cấp đánh kinh tế mở cửa”, v.v... Nhưng đặt vấn đề như vậy phải chăng vẫn còn ở trong phạm vi thuần kinh tế ?

Còn đa số “không nghĩ kinh tế”, tuy có gặp nhau về căn bản, tức là về động cơ chánh trị của vụ án, cũng tranh nhau trên nhiều giả thuyết, mà chủ yếu là về con người, về những người ở đằng sau vụ án ; và về con người, về những người vụ án nhắm tới ...

Với một số dữ liệu tới nay thu thập được, người lập hồ sơ này không có tham vọng trả lời các câu hỏi. Mà là để cho các sự kiện tự lên tiếng và người đọc tự phán đoán.

Saigon – TP Hồ Chí Minh

Tháng 7 năm 1997

HỒ NGỌC NHUẬN

CHƯƠNG I

MỘT KẾT LUẬN MỞ ĐẦU : “NHỮNG VIỆC CẦN LÀM NGAY” VÀ “NHỮNG VIỆC CẦN LÀM TIẾP”

hay

NHỮNG ĐÁNH GIÁ CỦA BAN BÍ THƯ TRUNG ƯƠNG ĐẢNG VỀ VỤ ÁN CIMEXCOL – MINH HẢI

Hơn một tháng sau phiên tòa xử “Dương Văn Ba và đồng bọn”, Ban Bí Thư Trung ương Đảng đã họp để đánh giá về “diễn biến trước, trong và sau phiên tòa”.

Cuộc họp ngày 29-30/5/1989 kết thúc bằng thông báo đề ngày 30-5-1989, với chữ ký của Tổng Bí Thư Nguyễn Văn Linh.

Theo chỉ thị của thông báo này, một cuộc họp đã được triệu tập tại Thành phố Hồ Chí Minh, gồm lãnh đạo các tỉnh vùng đồng bằng sông Cửu Long, để nghe Ban Tư tưởng – Văn hóa Trung ương phổ biến thông báo trên ...

Qua thông báo này, Ban Bí Thư đã :

- “Đánh giá kết quả xét xử vụ án” là “dân chủ, công khai, đạt được yêu cầu ...”, “xử đúng người đúng tội, đúng pháp luật”.

- Tuyên dương “các ngành pháp luật ở Trung ương và địa phương đã phối hợp điều tra công phu, chuẩn bị kỹ chứng cứ hồ sơ ...”

- Nêu bật vai trò của Ban Bí Thư đã “chỉ đạo các ngành có liên quan chuẩn bị đầy đủ chứng cứ, hồ sơ ...”

- Và đặc biệt chỉ thị cụ thể :

* “CÁC VIỆC CẦN LÀM NGAY ...”

* “MỘT SỐ VIỆC CẦN LÀM TIẾP ...”

* “NHỮNG VIỆC CẦN LÀM THÊM ...”

* và “NHỮNG VIỆC CẦN LÀM SỚM ...”

cho toàn bộ guồng máy Đảng và Nhà nước, từ Bộ Chánh trị, Ban Bí thư, Ban Tư tưởng Văn hóa Trung ương, Tỉnh ủy Minh Hải, các Ban Tuyên huấn một số tỉnh phía Nam, Bộ Nội Vụ, các cơ quan pháp luật, cho đến tất cả các báo đài. Bởi, theo thông báo, “Kết quả phiên tòa xét xử cơ bản là tốt ..., nhưng trước phiên tòa, chung quanh phiên tòa và sau phiên tòa có sự phản ứng và thái độ không hài lòng của một bộ phận dư luận ở một số địa phương, thậm chí có những luồng dư luận phủ nhận kết luận của phiên tòa và có những hành động không lành mạnh gây hoang mang trong dư luận ...”

Để thi hành chỉ thị của Ban Bí thư, nhất là về “NHỮNG VIỆC CẦN LÀM SỚM”, có những việc đã được làm sớm thật, như việc tổ chức cuộc họp của Ban Tư tưởng Văn hóa Trung ương tại Thành phố Hồ Chí Minh với các Ban Tuyên huấn một số tỉnh phía Nam, như thông báo báo chí của Ban Chấp hành Đảng bộ Tỉnh Minh Hải ngày 10/06/1989. Có việc cũng

được làm sớm nhưng chỉ thấy kết quả từ từ như việc “Kiểm điểm xử lý nghiêm khắc một số cá nhân cố ý đưa tin, viết bài, quay phim một cách sai lệch (chú ý kiểm điểm Đài Truyền hình Cần Thơ, Đài truyền thanh và báo Minh Hải ...)”. Có việc tới nay chưa thấy làm sớm cũng chưa biết được kết quả, như việc “Chú ý kiểm điểm ... báo Công An Nhân dân ...”

Một thông báo có tính tổng kết toàn diện và chi phối toàn bộ guồng máy Đảng và Nhà nước như vậy tự nó nói lên tầm mức cực kỳ quan trọng của vụ án. Và vì vậy không thể chỉ được trích dẫn mà phải được nêu lên đầy đủ. Sau đây là thông báo đó:

ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM
BAN CHẤP HÀNH TRUNG ƯƠNG
Số : 142 – TB/TW

Hà Nội, ngày 30 – 5 - 1989

THÔNG BÁO

Ý kiến của Ban Bí thư Về vụ án Dương Văn Ba và đồng bọn

Ngày 29 và 30/5/1989, Ban Bí thư đã nghe báo cáo về diễn biến trước, trong và sau phiên tòa xét xử vụ án Dương Văn Ba và đồng bọn ở trong và ngoài Công ty Cimexcol (Minh Hải). Sau khi nghe Thường vụ Tỉnh ủy Minh Hải và đại diện các ban, ngành có liên quan báo cáo, Ban Bí thư có ý kiến như sau:

1 – Đánh giá kết quả xét xử vụ án.

Vụ Dương Văn Ba là một vụ án lớn rất nghiêm trọng và phức tạp. Các ngành pháp luật ở Trung ương và địa

phương đã phối hợp điều tra công phu, chuẩn bị kỹ chứng cứ, hồ sơ. Phiên tòa xét xử được tổ chức dân chủ, công khai, đạt được những yêu cầu sau đây:

- Đã làm rõ tính chất đặc biệt nghiêm trọng của vụ án.
- Xử đúng người, đúng tội, đúng pháp luật, tập trung vào đối tượng chính là Dương Văn Ba. Kết tội và hình phạt đối với Dương Văn Ba là đúng.
- Làm cho cấp ủy địa phương thấy rõ hơn trách nhiệm chung và trách nhiệm cá nhân trong việc sử dụng Dương Văn Ba và chỉ đạo Công ty Cimexcol (Minh Hải) đồng thời rút ra được nhiều bài học.

2 – Vụ án Dương Văn Ba và đồng bọn rất nghiêm trọng vì:

a) Chúng đã tham ô lớn, hối lộ, làm ăn phi pháp. Kết quả là Nhà nước cấp tỉnh là Minh Hải và Trung ương bị mất nhiều tiền của, trong đó có nhiều ngoại tệ. Chúng để lại cho tỉnh Minh Hải một món nợ nhiều triệu đô la đến nay chưa trả được. Kỹ cương kinh doanh trong nước và xuất khẩu, nhập khẩu bị vi phạm nặng nề. Chúng nói việc làm ăn của chúng có mục đích đem lại lợi ích cho nhân dân Minh Hải là lừa bịp.

b) Nghiêm trọng hơn nữa là Dương Văn Ba và đồng bọn đã làm hư hỏng trên 100 cán bộ từ Minh Hải đến Thành phố Hồ Chí Minh, Nghệ Tĩnh và một số cơ quan của Trung ương.

3 – Ban Bí thư đã chỉ đạo các ngành có liên quan chuẩn bị đầy đủ chứng cứ, hồ sơ để xét xử theo đúng pháp luật, không oan uổng.

Kết quả phiên tòa xét xử cơ bản là tốt, vì đã xử đúng tội, đúng người, đúng pháp luật.

Nhưng trước phiên tòa, chung quanh phiên tòa và sau phiên tòa có sự phản ứng và thái độ không hài lòng của một bộ phận dư luận ở một số địa phương, thậm chí có những luồng dư luận phủ nhận kết luận của phiên tòa và có những hành động không lành mạnh gây hoang mang trong dư luận.

Sở dĩ có tình hình đó là do:

- Có những người liên quan đến can phạm và vụ án đã hoạt động chống lại việc xét xử trước, trong và sau phiên tòa. Nhiều người không được thông tin đầy đủ về tính chất nghiêm trọng của vụ án.
- Việc chuẩn bị và tiến hành phiên tòa có một số sơ hở và thiếu sót.

Là vụ án phức tạp, các bị cáo chủ yếu có sự chuẩn bị, chống đối quyết liệt, nhưng khi đưa vụ án ra xét xử, các cơ quan có trách nhiệm *không lường hết để chuẩn bị chu đáo*. Sự phối hợp ngay từ đầu giữa các cơ quan xét xử, thông tin đại chúng và Tỉnh ủy tỉnh Minh Hải, Thành ủy Thành phố Hồ Chí Minh chưa tốt.

- Báo, đài ở Trung ương và các địa phương chưa được thông tin đầy đủ về vụ án nên lúng túng trong việc đưa tin và bình luận. *Việc thông tin, viết bài về xét xử vụ án không có định hướng*

rõ. Một số đài, báo địa phương thông tin sai lệch nhằm bảo vệ Dương Văn Ba và một số bị can đã gây dư luận không tốt.

- Hội đồng xét xử đã hỏi một số vấn đề không trực tiếp liên quan đến vụ xét xử này, mức án đối với Dương Văn Ba và Lê Văn Bình (tức Năm Hạnh); nguyên Phó bí thư Tỉnh ủy, Chủ tịch Ủy ban Nhân dân tỉnh Minh Hải, là đúng, nhưng mức án của một vài bị cáo khác chưa thật phù hợp ... đã làm cho một số người xấu lợi dụng tung tin kích động.

4 – Trước tình hình đó, Ban Bí thư yêu cầu **cần làm ngay** các việc sau đây :

a) Tỉnh ủy Minh Hải phải có bản thông báo đánh giá tính chất, hậu quả vụ án, nhưng sai sót của mình trong việc quản lý Dương Văn Ba và đồng bọn trong Công ty Cimexcol và sự đánh giá của mình về phiên tòa, rồi đăng lên các báo (Tòa xử là đúng không phải Trung ương trù dập Minh Hải như một số dư luận loan truyền).

b) Ban Tư tưởng – Văn hóa làm việc với một số Trưởng Ban Tuyên huấn của một số tỉnh phía Nam và một số báo, đài để thông tin rõ vụ án cho anh chị em hiểu, không phải như những dư luận không đúng và đang loan truyền, rút kinh nghiệm thông tin trong vụ án này, kiểm điểm và xử lý nghiêm khắc một số cá nhân cố ý đưa tin, viết bài, quay phim một cách sai lệch (chú ý kiểm điểm Đài truyền hình Cần Thơ, Đài truyền thanh và báo Minh

Hải và báo Công an Nhân dân). Hướng dẫn ngay báo, dài viết một số bài về vụ án.

c) Ban Bí thư có ngay một bản thông báo về vụ án cho nội bộ Đảng.

5 – Một số việc **cần làm tiếp** :

a) Các cơ quan pháp luật **cần làm thêm** một số việc:

- Làm rõ việc đồng chí Trang Thanh Khả (ở Minh Hải) tự sát do nguyên nhân gì? Ai trực tiếp hay gián tiếp gây ra? Làm rõ nguyên nhân cái chết của anh Lâm Thành Sự.

b) Tỉnh ủy Minh Hải và Ban Bí thư, Bộ Chính trị tiếp tục kiểm điểm đồng chí Đoàn Thành Vị (Ba Vị) và đồng chí Lê Thanh Bình (Năm Hạnh) và xem xét kỷ luật về mặt Đảng.

c) Bộ Nội Vụ báo cáo Ban Bí thư danh sách và tài liệu về những cán bộ, Đảng viên có liên quan đến vụ án để tiếp tục xem xét và xử lý.

Những việc trên **cần làm sớm**.

T/M BAN BÍ THƯ

Đã ký : **Nguyễn Văn Linh**

CHƯƠNG II

TỪ MỘT BỨC THƯ TUYỆT MỆNH

Lại tiểu thuyết hóa nữa rồi, chắc có người nghĩ vậy. Một lá thư tuyệt mệnh, mở màn cho một vụ án ly kỳ: Một “chuyện vụ án” nào trên các báo hình sự hiện nay mà không thường bắt đầu như vậy. Trường hợp ngoại lệ, nếu có, chỉ là để khẳng định tính phổ quát của “định luật” thôi.

Câu chuyện về bức thư tuyệt mệnh sau đây chính là trường hợp ngoại lệ đó.

Bởi nó không là một “chuyện vụ án” hư cấu tầm thường, mà là có tầm quyết định sống chết thật sự đối với nhiều người. Bởi nó không nhằm tiểu thuyết hóa, mà chính là một bộ phận cấu thành trọng yếu của “tiểu thuyết vụ án Cimexcol”. Và cho tới nay, khi vụ án đã tạm “khép lại”, nhiều người đã thò hình, nó vẫn còn là một đe dọa treo trên đầu các bị can và nhiều người khác.

Đe dọa đó đã được thông báo của Ban Bí thư ngày 30/5/1989, ở khoản a/ điều 5/ nêu bật, với chỉ thị: “*Các cơ quan pháp luật cần làm thêm một số việc*” và “*làm rõ việc đồng chí Trang Thanh Khả (ở Minh Hải) tự sát do nguyên nhân gì? Ai trực tiếp hay gián tiếp gây ra?*”

Vụ tự sát chưa được “*làm rõ nguyên nhân gì, do ai trực tiếp hay gián tiếp gây ra*” này, lại được Tòa án Nhân dân tối cao, trong phiên xử ngày 14-22/4/1989 sử dụng làm một thứ

nhạc nền đáng sợ. Nó đáng sợ không phải chỉ vì đã trùm lên phiên xử một không khí chết chóc, chụp lên vụ án cái bóng ma của một “đồng chí” bị “uống tử”, mà còn là, và nhất là, vì đã chứa sẵn trả lời cho các câu hỏi trên đây của Ban Bí thư.

Bản án số 01/HS/SCT ngày 22/4/1989 của Tòa án Nhân dân Tối cao, trong phiên xử sơ chung thẩm về vụ án Cimexcol – Minh Hải, ở trang 27, lần thứ nhất đã tố lên như sau:

“Anh Trang Thanh Khả, Giám đốc Công ty gỗ, tự sát lần thứ nhất để phản ứng chính sách cán bộ trong đó có việc tin dùng Dương Văn Ba, gây thiệt hại cho địa phương, nhưng Tỉnh ủy vẫn làm ngơ, anh Khả lại tự sát lần thứ hai, lấy cái chết đau thương thảm khốc của mình để cảnh tỉnh những người lãnh đạo nhưng vẫn không đưa lại kết quả ...”.

Lần thứ hai, ở trang 44-45, tố khúc lại trở lên dài hơn gấp đôi, và càng rùng rợn hơn, với những kết luận buộc tội cụ thể hơn:

“Trong việc sử dụng Dương Văn Ba, mặc dù có một số cán bộ phản ánh về cách làm ăn sai trái của Dương Văn Ba, trong đó có cả anh Trang Thanh Khả, Giám đốc Công ty gỗ (lúc đó còn sống) cũng có thái độ phản ứng. Trong bức thư tuyệt mệnh của anh Trang Thanh Khả viết không đề ngày vào tháng 10/1984 (bút lục số 84,85 tập chính) có một số đoạn nói Dương Văn Ba đã dùng tiền bạc vật chất mua chuộc số người ở Công ty gỗ, đưa người ăn cắp với mình vào Công ty, là kẻ ném đá “dấu” tay ... Cuối năm 1984 Ban Bí thư Trung ương có điện gửi Tỉnh ủy và Ủy ban Nhân dân tỉnh Minh Hải lưu ý việc sử dụng Dương Văn Ba, nhưng một số cán bộ chủ chốt trong Tỉnh ủy, trong đó có Lê Văn Bình không tích cực kiểm tra, phát hiện sai trái, kịp thời sửa chữa ...”

“Sau khi anh Trang Thanh Khả tự sát, Thường vụ Tỉnh ủy Minh Hải có cử đoàn kiểm tra xem xét, nhưng đoàn không đánh giá một cách đầy đủ thực tế khách quan, Thường vụ Tỉnh ủy, Ủy ban Nhân dân không quan tâm nghiên cứu những bức thư của anh Trang Thanh Khả để lại, không thấy hết mặt tiêu cực của Dương Văn Ba nên vẫn tiếp tục tin dùng y để gây nên những hậu quả đặc biệt nghiêm trọng như ngày nay. (Trong thời gian xét xử tại phiên tòa, Hội đồng xét xử đã nhận một số đơn khiếu nại của nhân dân về việc anh Trang Thanh Khả và anh Lê Văn Sử chết đuối ở Laksao yêu cầu các cơ quan pháp luật làm sáng tỏ)”.

“Đến giữa năm 1987, sau khi Ban Bí thư có công văn hỏi tiếp việc sử dụng Dương Văn Ba, chính Lê Văn Bình đã đồng tình với Phạm Văn Hoài (tức Ba Hùng) cùng Trần Hữu Vịnh (tức Hai Thông) Phó Bí thư Thường trực Tỉnh ủy Minh Hải, có công văn báo cáo với Ban Bí thư Trung ương Đảng ngày 5/8/1987 vẫn còn cho rằng “Dương Văn Ba có nhiệt tình và làm có hiệu quả. Thành công mà Minh Hải đạt được có sự đóng góp đáng kể của Dương Văn Ba. Qua việc làm đó Thường vụ chúng tôi tin cậy và tin nhiệm ...”.

Với hai tổ khúc bi ai trong bản án, khẳng định một đồng chí Đảng viên đã dám “lấy cái chết đau thương thảm khốc của mình để cảnh tỉnh những người lãnh đạo nhưng vẫn không đưa lại kết quả” (sic), làm sao người ta lại có thể không đồng tình với tòa khi nghe phán quyết :

“Hành vi phạm tội của Lê Văn Bình đã phạm vào điều 220 BLHS”.

“Xét hành vi thiếu trách nhiệm của Lê Văn Bình ở chỗ vì quá tin dùng Dương Văn Ba, không kiểm tra sâu sát những việc làm sai trái của Ba và tổ chức Cimexcol Minh Hải, trong

chừng mực nào đó có sự đồng tình với những việc làm sai trái của Ba nên đã dẫn đến những hậu quả hết sức nghiêm trọng cho Minh Hải. Hậu quả này tuy có phần trách nhiệm của một số cán bộ lãnh đạo khác của tỉnh Minh Hải nhưng Lê Văn Bình phải có trách nhiệm nặng hơn vì là người trực tiếp chỉ đạo Cimexcol Minh Hải ...”

Người đọc và người nghe trực tiếp bản án có lẽ chỉ hơi thắc mắc không biết làm sao tìm ra lý lịch của đồng chí Đảng viên khả kính Trang Thanh Khả đã dám “*lấy cái chết đau thương thảm khốc để cảnh tỉnh người lãnh đạo*”, một hành động có một không hai trong lịch sử cận đại, để mà tôn vinh cho xứng đáng.

Người đọc cũng bùi ngùi thấy rằng đồng chí anh hùng này thật là vô cùng đơn độc, đơn độc không những trong hành vi dũng cảm của mình, và còn đơn độc ngay cả trước các đồng chí trong Hội đồng xử án. Và người đọc, cũng như người dự khán trực tiếp phiên tòa, thật lấy làm xấu hổ khi không thấy một đồng chí nào của đồng chí anh hùng này đã dám đứng ra làm chứng cho cái chết cao cả của một đồng chí của mình, **ngoài các nhân chứng duy nhất cũng đồng thời là những đồng chí xử án.**

Người đọc cũng tự hỏi không biết các đồng chí lão luyện trong các ngành điều tra, kiểm sát đã làm gì mà lại để cho Hội đồng xét xử chỉ vồn vện với một bằng chứng duy nhất là lá thư tuyệt mệnh nằm trong bút lục ?

Riêng người dân Minh Hải còn có thêm một thắc mắc : tại sao Hội đồng xét xử lại quá nhẹ tay với Lê Văn Bình, trong khi ông này đã có một hành động “phù phép” vô cùng

táo tợn để bịt mắt cấp trên, mà cấp trên đó lại là Ban Bí thư Trung ương Đảng ?

Theo tiết lộ của bản án, tại trang 45 thì :”Đến giữa năm 1987, sau khi Ban Bí thư có công văn hỏi tiếp việc sử dụng Dương Văn Ba, chính Lê Văn Bình đã đồng tình với Phạm Văn Hoài (tức Ba Hùng) cùng Trần Hữu Vịnh (tức Hai Thống) Phó Bí thư Thường trực Tỉnh ủy tỉnh Minh Hải có công văn báo cáo với Ban Bí thư Trung ương Đảng ngày 5/8/1987 vẫn còn cho rằng”Dương Văn Ba có nhiệt tình và làm có hiệu quả. Thành công mà Minh Hải đạt được có sự đóng góp đáng kể của Dương Văn Ba. Qua việc làm đó Thường vụ chúng tôi tin cậy và tin nhiệm”.

Hẳn Ban Bí thư, và người dân Minh Hải, đều biết rõ rằng vào “giữa năm 1987”, cụ thể là ngày 5/8/1987 là ngày có công văn báo cáo nêu trên đây, **Lê Văn Bình đã được Ban Bí thư cho đi học ở Liên Xô, còn Phạm Văn Hoài thì đã về hưu !**

Một người ở tận Liên Xô và một người đã nghỉ hưu mà lại “có công văn báo cáo” chánh thức hòng qua mặt Ban Bí thư, bao che cho “kẻ xấu” ... thì thật đáng bị trừng trị nặng hơn nhiều ...

Người dân Minh Hải cũng thắc mắc, không biết tại sao, với kết luận “*hậu quả này tuy có phần trách nhiệm của một số cán bộ lãnh đạo khác của tỉnh Minh Hải, nhưng Lê Văn Bình phải có trách nhiệm nặng hơn vì là người trực tiếp chỉ đạo Cimexcol*”, Hội đồng xét xử lại chỉ “chọn” một mình Lê Văn Bình để trị tội và tha cho những người đồng lõa khác ? Bởi phân công cho một người có trách nhiệm “*trực tiếp chỉ đạo*” mà không hề có lấy một thứ giấy tờ gì, người đó lại vắng mặt và ở rất xa hiện trường, lại còn để cho người đó tự

tiện có “công văn báo cáo” che mắt cấp trên, thì việc phân công đó phải chẳng không là một hành vi chẳng những vô trách nhiệm mà còn khinh thường cả Đảng và Nhà nước? Và cơ quan pháp luật, khi tùy tiện “chọn” một mình Lê Văn Bình để trị tội, và tha cho “*những cán bộ có phần trách nhiệm khác*”, đã phân nào phần lại vong linh người chết, và đã tự mình để rơi vào tội bao che ?

Nhưng điều mà người dân nói chung thắc mắc hơn cả là ở chính bản thông báo của Ban Bí thư. Người dân không hiểu tại sao Ban Bí thư đã biết rõ nội dung phiên tòa ngày 14-22/4/1989, đã biết rõ cái chết của Trang Thanh Khả đã được sử dụng như thế nào trong điều tra, trong xét xử và trong bản án, và đã đi đến kết luận trong thông báo ngày 30/5/1989 là phiên tòa đã “*đạt yêu cầu*”, đã “*xử đúng người, đúng tội, đúng pháp luật*” ... mà còn chỉ thị cho các cơ quan pháp luật “*phải làm rõ cái chết của đ/c Trang Thanh Khả (ở Minh Hải) do nguyên nhân gì và do ai trực tiếp và gián tiếp gây ra*”?

Chẳng lẽ ngần ấy trang trong bản án là chưa đủ để chứng minh ai đã trực tiếp và gián tiếp gây ra cái chết của Trang Thanh Khả ?

Trực tiếp thì rõ ràng là không ai trực tiếp cho bằng chính đồng chí Trang Thanh Khả, bởi chính đồng chí đã tự sát.

Còn gián tiếp còn có kết luận nào hợp pháp cho bằng kết luận của chính bản án ngày 22/4/1989 đã cho rằng đồng chí ấy đã “*dám lấy cái chết đau thương thảm khốc để cảnh tỉnh các người lãnh đạo nhưng cũng không có kết quả*”?

Hay phải chẳng đằng sau cái tội “*lũng đoạn kinh tế*”, đằng sau cái tội làm chết một Đảng viên trung tín với bằng chứng buộc tội thuộc loại báo cáo chính thức ngày 5/8/1987

của “chính Lê Văn Bình đang đi học tại Liên Xô”, còn có những tội tày đình khác mà phiên tòa đã thiếu óc tưởng tượng để buộc thêm cho các bị cáo?

Hy vọng những chương sau sẽ có câu trả lời cho câu hỏi trên đây.

Trong khi chờ đợi, hãy xem các cơ quan pháp luật đã “làm rõ” như thế nào “*việc đồng chí Trang Thanh Khả (ở Minh Hải) tự sát do nguyên nhân gì, ai trực tiếp hay gián tiếp gây ra*” (trong “*những việc cần làm tiếp và làm thêm*”, theo chỉ thị của Ban Bí thư).

Và để biết được phần nào việc này, không gì tốt hơn là đọc qua 2 bản báo cáo của người lãnh đạo ngành chủ quản của Trang Thanh Khả, người lãnh đạo đã phải “*3 lần báo cáo với đoàn kiểm tra Bộ Nội Vụ*” và “*cũng 3 lần báo cáo với cơ quan được Tỉnh ủy phân công điều tra*” về “*khuyết điểm*” của mình và về cái “*tội của mình trong việc Sáu Khả chết*”.

Cà Mau, ngày 09-1-1990

TỜ TRÌNH

- Kính gửi:
- Thường vụ Tỉnh ủy
 - Ban Kiểm tra Đảng
 - Ban Tổ chức Tỉnh ủy
 - Ban Nội chính

Căn cứ cuộc họp ngày 2/1/1990 và sự gợi ý của các đồng chí kiểm tra Đảng, Đ/c Trưởng ban Tổ chức Tỉnh ủy và Đ/c Trưởng ban Nội chính – Tỉnh ủy.

Tôi xin báo cáo xung quanh việc thành lập Công ty gỗ và cái chết của anh Sáu Khả (Trang Thanh Khả). Sự việc cũng đã lâu và tôi có báo cáo Bộ Nội Vụ 3 lần. Đến nay theo đề nghị các Đ/c khối Nội chính, tôi xin báo cáo như sau:

Tôi nhớ lại cuối năm 1983, yêu cầu lãnh đạo Tỉnh muốn cho Minh Hải hoạt động đem được nhiều gỗ miền Đông để phục vụ cho thu mua, trả nợ lương thực, cho đóng tàu thuyền đánh bắt và xây dựng cơ bản, nên UBND Tỉnh quyết định thành lập Công ty gỗ miền Đông, tách bộ phận làm gỗ của Công ty VLXD chất đốt qua cho Cty gỗ. Trong lúc này Cty gỗ Ban Giám đốc gồm có 3 người, Giám đốc là anh Sáu Khả, Phó Giám đốc là anh Hai Miên và Dương Văn Ba (anh Sáu Khả trước đây có làm Giám đốc Cty VLXD, anh Hai Miên là Phó Giám đốc

Cty XDCC, riêng Dương Văn Ba là mới bổ sung, trước đó thì Dương Văn Ba ở Đội xe chuyên hợp đồng kéo gỗ mướn). Tôi thấy Dương Văn Ba làm có năng nổ khá, nên tôi đề xuất bổ sung y là Phó Giám đốc Cty. Tôi thông qua trong Ban giám đốc Sở, nói chung thì Đ/c nào thấy y làm thì sẽ có kết quả, nhưng ngại việc lãnh đạo y, tôi qua báo cáo với UB về nhân sự 3 người này mà nhứt là đối tượng Dương Văn Ba. UB Tỉnh cũng đồng ý như vậy và chấp thuận quyết định cho làm thử xem sao. Sau đó nhân đi làm việc thành phố Đ/c Ba Hùng có hỏi các Đ/c thành phố về Dương Văn Ba, và anh nói lại quyết định của UB chắc tốt thôi, không sao. Riêng tôi thấy Dương Văn Ba làm được công việc, nhiều khi nói chuyện y cũng muốn lập thành tích cho quê hương Minh Hải, và gốc y là người Bạc Liêu. Động cơ tôi thì muốn cho Cty hoạt động tốt đem được nhiều gỗ về Minh Hải, chứ không có gì khác và khi đề nghị bổ sung y thì tôi cũng nói rõ – con người y như vậy ... và được UB chấp nhận làm thử xem.

Là một đơn vị hạch toán độc lập, hợp đồng mua và khai thác gỗ các tỉnh miền Đông đem về Minh Hải của xẻ ra ván xuống, ghe, gỗ xây dựng và chế biến đồ mộc, trả nợ thu mua lương thực, đổi lúa, bán gỗ xây dựng, gỗ chính sách.

Đến khoảng giữa năm 1984 thì ở Chi bộ Cty gỗ có những việc bất đồng ý kiến, các Đ/c gửi đơn thưa nhiều nơi, phê phán anh Sáu Khả những việc làm không đúng.

Tôi lúc ấy là Giám đốc Sở Thương nghiệp và có gặp các Đ/c ở Chi bộ hỏi thăm, và gặp anh Sáu Khả đề nghị anh nên họp Chi bộ trình bày để giải quyết với nhau, vì

đó là những việc thuộc nội bộ của Cty, không nên để có chuyện ... không tốt. Tôi đề nghị anh Sáu Khả những vấn đề Chi bộ giới thiệu cái gì có, như mua gì của Cty chưa thanh toán thì phải tính toán nhằm giữ uy tín cho anh mà thôi. Còn các Đ/c giới thiệu anh cái gì không đúng thì anh phải nói rõ lại cho các Đ/c nghe thông cảm, còn cái gì anh sai thì phải nhận thiếu sót mà sửa, nhưng những việc ấy vẫn kéo dài mấy tháng không giải quyết được. Cuối cùng cả Chi bộ và anh Sáu Khả hứa đề nghị Sở chủ trì họp và có tổ chức Tỉnh ủy nghe và Đ/c Sáu Khả đề nghị kiểm nghiệm chất lượng số máy cửa mới mua thì cuộc họp mới giải quyết tranh chấp được, và Cty mời Sở Tài chính, bộ phận kiểm nghiệm chất lượng và Ủy ban Vật giá lập hội đồng kiểm nghiệm. Đ/c Sáu Khả cho mời hết bộ phận ở thành phố về và mời Dương Văn Ba cùng về dự. Trước ngày hội nghị, tôi có mời Ban giám đốc bố trí nội dung cách làm việc, nêu rõ một số vấn đề Chi bộ thắc mắc, đề nghị Đ/c Sáu Khả chuẩn bị để giải đáp.

Cuộc họp có 2 phần, phần đầu có mời các Đ/c từ trong Ban tổ chức Tỉnh ủy, Tài chính, Đ/c Trương để báo cáo phân tích giá trị hàng mua, và Ban Giám đốc Sở, Trưởng phòng Tổ chức, Thanh tra, BT Đảng ủy, Cty thì có Dương Văn Ba. (UB có Đ/c Năm Dũng dự).

Trong cuộc họp phần đầu Chi bộ giới thiệu (tôi không nhớ hết, biên bản có ghi)

1 – Cây ván tồn đọng nhiều đã kém phẩm chất, bán ra thì hạch sách đòi nhiều thủ tục, dân thắc mắc, nợ ván xuống lâu Nhà nước không trả gây ảnh hưởng không tốt

sẽ không hoàn thành kế hoạch trả nợ dân mà cây ván bị hư.

2 – Xe du lịch Sở cho Cty một chiếc, anh Sáu Khả chê xe không tốt không lấy, đi mua xe khác lúc công ty ít vốn lưu động làm ảnh hưởng vốn kinh doanh.

3 – Về mua máy cửa của ông Dung, anh Sáu Khả nhận mua mắc hơn giàn cửa mới mua về, chỗ này anh Sáu Khả cho cửa ông Dung tuy cũ nhưng còn tốt còn giàn cửa mới của Dương Văn Ba mua về không tốt. Phần này tài chánh có biên bản kiểm nghiệm đánh giá 2 giàn cửa, giàn cửa mới mua về hàng nhập nói chung là tốt và mới, còn giàn cửa ông Dung mà anh Sáu Khả mua cũng tốt nhưng đã xài trên 5 năm nếu khấu hao thì giá trị phải còn thấp hơn giàn cửa mới, không thể ngang giá được, nhưng anh Sáu Khả lại mua mắc hơn.

4 – Các Đ/c nói anh Sáu Khả ứng tiền cho ông Dung nhiều hơn làm, coi như không đúng hợp đồng làm tới đâu thanh toán tới đó.

5 – Anh Sáu Khả bán cho ông Dung 6 khối gỗ cất nhà giá rẻ còn anh em không nhà ở, mua 1 – 2 khối thì không giải quyết, tóm lại các Đ/c nói anh có tình cảm riêng với ông Dung.

6 – Những chuyến đi Cam-pu-chia về các Đ/c nói đoàn xe Dương Văn Ba thanh toán rồi, anh Sáu Khả còn thanh toán nữa để lấy xài riêng.

7 – Các Đ/c nói khi đi Cam-pu-chia anh Sáu Khả ứng tiền mua vàng đem theo, anh nói phải mang vàng đi bán lấy tiền ra xài chớ tiền Việt Nam không xài được, các Đ/c

nghi anh Sáu Khả mua hàng về bán (việc này cũng chưa rõ) nhưng về thì chưa thanh toán trả lại tiền ứng mua vàng.

8 – Anh Sáu Khả có mua 0,5m³ gỗ mít, chia xi măng, mua tấm đan lót nhà nhưng không thanh toán tiền trả cho Cty (phần này trước đây tôi có báo với Đ/c Sáu Khả, tôi đề nghị Đ/c nên thanh toán cho xong nhưng đến khi kiểm thảo thì anh cũng chưa thanh toán).

Trong cuộc họp các Đ/c Chi bộ đấu tranh với Đ/c Sáu Khả rất quyết liệt, sau cùng Đ/c Sáu Khả có đính chính một vài điều nhưng nói chung là Đ/c thừa nhận hết, đến phần họp riêng của Chi bộ Đ/c Sáu tự phong là không xứng đáng Đảng viên đề nghị kỷ luật cảnh cáo. Chi bộ biểu quyết là kỷ luật lưu Đảng.

Khi Đ/c Năm Dũng báo lại với UB, UB kêu tôi hỏi, tôi cũng trình bày như vậy, sau cùng UB nói (Đ/c Ba Hùng) UB muốn có một Đ/c Giám đốc giỏi làm cho tốt khâu gỗ, mà Đ/c Sáu Khả làm như vậy thì làm sao còn uy tín lãnh đạo đơn vị, đề nghị nên thay đổi, nhưng tôi nói tôi không có người thay. Sau cùng UB nói thôi điều Đ/c Sáu Khả đi, UB sẽ chọn một cán bộ đến thay, trong lúc chưa có người thì để cho Đ/c Hai Miên tạm quyền Giám đốc, còn anh Sáu Khả tôi đề nghị cho làm Trưởng Ban Thanh tra Sở thay cho Đ/c Út hiện nghỉ hưu mà chưa nghỉ được. Đ/c Năm Dũng cũng muốn xin Đ/c Khả về bộ phận phân phối lưu thông ở Cơ quan UB. Cuối cùng UB quyết Đ/c Sáu Khả về Sở Thương nghiệp nhận công tác khác, Đ/c Hai Miên quyền Giám đốc và cho đến 1985 mới phân công Ba Sang về làm Giám đốc.

Tôi về báo lại Ban Giám đốc quyết định của UB và trao đổi với anh Sáu Khả, anh đồng ý chấp nhận quyết định về Sở Thương nghiệp thay cho Đ/c Út Hiền, hoặc về UB cũng được, nhưng anh nói anh sức khỏe có phần kém nhân lúc này cho anh đi trị bệnh Bệnh viện Thống Nhất rồi sẽ về lãnh nhiệm vụ mới, tôi đồng ý. Sau đó anh nói để điều trị ở nhà ít ngày và sắp xếp công việc gia đình ổn rồi sẽ đi bệnh viện Thống Nhất, khi nào đi Đ/c sẽ báo.

Trong lúc còn trị bệnh ở nhà anh uống thuốc ngủ tự tử. Khi gia đình cho hay chúng tôi đưa anh vào Bệnh viện Bạc Liêu an ủi anh, hỏi anh tại sao ..., anh nói tại bệnh mất ngủ uống hơi nhiều thuốc ngủ chắc không sao ... và nằm bệnh viện Bạc Liêu ít hôm anh có nói với tôi muốn gặp Ban Giám đốc trình bày ít việc. Tôi biết anh buồn về việc nghỉ làm Giám đốc, nên tôi đồng ý với anh bất cứ ngày nào anh muốn gặp bọn tôi cũng được. Anh lại đặt điều kiện gặp Ban Giám đốc phải có mặt Thường vụ Tỉnh ủy, UBND, Viện Kiểm sát, Công an ..., tôi nói với anh gặp tôi lúc nào cũng được hoặc bây giờ có gì ta nói chuyện ngay với nhau. Còn anh muốn gặp tất cả một lần thì khó lắm, làm sao tôi bố trí được, tôi đề nghị anh nếu cần thì anh cứ gặp Thường vụ Tỉnh ủy hoặc các ngành và khi đến Thường vụ anh đề nghị Thường vụ gọi các ngành mới được, còn tôi không làm sao làm việc đó được. Anh đồng ý ý kiến của tôi, chắc phải làm như vậy, nhưng anh xin tôi cho đi bệnh viện Thống Nhất rồi sẽ gặp Thường vụ sau. Tôi nói tùy anh sắp xếp và quyết định, và tôi bố trí xe đưa anh đi bệnh viện Thống Nhất, và anh chết ở bệnh viện Thống Nhất mà ai cũng biết.

Khi nghe tin anh tự sát, Thường vụ Tỉnh ủy báo cho Sở Thương nghiệp biết và tổ chức chở về nhà. Lúc này có ý kiến chôn đâu, chi phí ra sao, có ý kiến làm lễ truy điệu, chôn ở nghĩa trang. Tôi thấy chuyện quá rắc rối nên xin ý kiến Thường vụ và lúc này Thường vụ đang họp, thành lập Ban chuyên án để tìm hiểu cái chết của anh Sáu Khả. Tôi nhớ lúc ấy Đ/c Tám Khanh làm Trưởng ban. Ý kiến của Thường vụ là Thương nghiệp phải lo chôn cất tử tế và chịu chi phí, nhưng nên làm vừa phải, và không nên chôn nghĩa trang, nên chôn ở vườn đất gia đình, vì Đ/c có khuyết điểm không thể chôn nghĩa trang liệt sĩ được, vì là người Đảng viên có uất ức gì phải phát biểu cho Tỉnh ủy biết, sao lại hành động tự sát, thiệt hại sinh mạng, ảnh hưởng không tốt cho Đảng. Việc này còn phải xem xét và có thể kỷ luật Đ/c chứ không nên chôn nghĩa trang. Tôi về báo lại tập thể cơ quan và tổ chức lo mai táng tử tế nhưng không làm rùm beng.

Suy nghĩ vì về cái chết của anh Sáu Khả, tôi vô cùng đột ngột trước cái chết của anh, vì trước khi đi bệnh viện Thống Nhất, tôi và anh có trao đổi nhau khá nhiều, thấy anh đã đồng ý ý kiến của mình là sẽ nhận nhiệm vụ mới, sẽ gặp Thường vụ sau ... và bây giờ anh lại hành động như vậy ..., tôi nghĩ có lẽ chuyển Đ/c không còn làm Giám đốc nữa Đ/c cho là bị cách chức, buồn bực tủi nhục, ân hận và bị kích động thêm ở bên ngoài, Đ/c cảm thấy không còn lối thoát về danh dự nên hành động như vậy.

Trước khi chết Đ/c có văn bản tố cáo Dương Văn Ba, tôi nhớ không hết, thì có 4 vấn đề :

- Dương Văn Ba sử dụng nhiều người ngụ quân, ngụ quyền.

- Dương Văn Ba chở gỗ về Minh Hải có một số gỗ mục.

- Dương Văn Ba + Hai Miên không chấp hành lệnh Đ/c về thay đổi người.

- Dương Văn Ba mua xe du lịch cho Đ/c mắc.

Sau đó tôi có phân công cho các phòng điều tra nghiên cứu lại vấn đề này, thì nó đều có sự thật cả, ví như số người làm mướn này là Trung sĩ, Hạ sĩ ... có nghề nghiệp lái xe tải nặng, lý lịch đã được Công an Thành phố xác nhận và được phép đi làm mướn chở gỗ các tỉnh.

Gỗ có một số phẩm chất kém, bị mục vì gỗ này Cty đều thừa nhận là nhận gỗ kế hoạch người ta giao theo bãi, có tốt có xấu, nếu không nhận thì không có tất cả, buộc lòng các Đ/c nhận, trong đó có khoảng 5% gỗ kém phẩm chất.

Về thay đổi người, vì các Đ/c nói trong lúc anh em đi làm trên rừng, anh Sáu Khả đưa 2 người lên thay, các Đ/c về không chịu, đòi gặp nhau trao đổi lại rõ lý do nào phải đổi, nhưng anh Sáu Khả không có ý kiến gì dứt khoát rồi bỏ qua.

Mua xe du lịch, có người tố cáo mua xe sửa xe đều ăn gian, chỗ này thì không làm ra, vì mua và sửa đều có chứng từ xác nhận sự thật, vậy chỉ nghi thôi không có cơ sở kết luận mắc rở. Còn Dương Văn Ba nói nếu chú Sáu không tin cháu thì cháu thanh toán lại số tiền mua xe, sửa xe, còn xe cháu bán thu tiền lại sau. Hôm nay theo gợi ý

của 3 Đ/c tổ chức, Kiểm tra và Nội chính thì tôi thấy thế này :

Theo tôi nghĩ, UB giải quyết chuyển Đ/c Sáu Khả công tác khác, không làm Giám đốc nữa là đúng. Vì Đ/c tiêu biểu có khuyết điểm nên uy tín Đ/c đã sa sút trong đơn vị, thay đổi môi trường thì có điều kiện cho Đ/c phát huy hơn, vả lại ở Minh Hải trường hợp cán bộ có khuyết điểm chuyển công tác khác không phải là cá biệt có Đ/c Sáu Khả.

Còn kỷ luật Đảng, đối với Chi bộ, quyết định lưu Đảng, nhưng chưa được cấp trên của Đảng ủy cơ sở xem xét thì chưa có hiệu lực. Còn việc mai táng Đ/c Sáu Khả là Thường vụ Tỉnh ủy quyết chứ không phải cá nhân tôi muốn chôn tại nhà hay đem lại nghĩa trang được. Nhưng quan điểm tôi cho rằng Thường vụ giải quyết như vậy là đúng, vì là Đảng viên không thể có hành động như vậy, nếu Đ/c không hài lòng thì cần phải sống mà đấu tranh, còn việc làm có hại cho Đảng, cho bản thân thì không nên làm. Riêng tôi đã báo cáo trực tiếp với Đ/c là Trưởng ban Thanh tra của Sở, nhưng nếu nói chức vụ thì Trưởng ban Sở là tương đương Giám đốc, lại còn có điều kiện cho Đ/c tìm ra những việc mà Đ/c còn nghi ngờ.

Còn các Đ/c buộc tôi phải nói vì sao Đ/c Sáu Khả tự sát, thì khó nói quá, vì tôi cũng nhận xét mà thôi. Mà nhận xét thì ai cũng có thể nhận xét bằng cách này hay cách khác.

Theo suy nghĩ của tôi, nếu kỷ luật Đảng mà để Đ/c giữ chức vụ Giám đốc Cty là Đ/c không tự sát, vì chuyển

đi là Đ/c cho là bị mất chức đâm ra buồn bực bi quan, và cũng có thể bị sự kích động nào đó, nếu không thì có lẽ Đ/c không hành động như vậy.

Thưa Thường vụ Tỉnh ủy, mấy tháng nay tôi có nghe tin là tôi sẽ ra tòa về vụ Sáu Khả chết. Tôi cũng vô cùng ngạc nhiên không hiểu mình liên quan gì trong việc này, ví tôi là một cán bộ cấp trên của Cty, trong khi Cty có mâu thuẫn nội bộ mời mình đến dự nghe và sự việc đã diễn ra như vậy, thì trách nhiệm phải báo cáo, xin ý kiến cấp trên. Và khi cấp trên đã quyết định thì phải chấp hành, đâu cách nào khác, và tôi cho rằng nếu lúc ấy Đ/c nào làm Giám đốc Sở như tôi cũng phải đến dự khi Chi bộ các Đ/c yêu cầu. Và khi sự việc như vậy thì phải thỉnh thị xin ý kiến cấp trên, không lẽ sự việc kiểm thảo ra như vậy rồi thôi thì làm sao được, và lúc ấy có lẽ trong Ban Giám đốc các Đ/c cũng không để tôi yên. Ở đời thường có khi làm được, có thành tích, thì của tập thể cùng nhau chung hưởng, nhưng khi có việc gì trục trặc xảy ra không sông sẻ thì cũng có những người đổ trút lên đầu người đứng đầu phải chịu trách nhiệm ...

Vả lại khi sự việc xảy ra thì đã có Ban chuyên án do Tỉnh ủy thành lập, đã xem xét điều tra kết luận, đề nghị Thường vụ hỏi và xem sự kết luận của Ban chuyên án thì chính xác hơn.

Kính thưa Thường vụ Tỉnh ủy, các Đ/c hỏi tôi có khuyết điểm gì trong vụ này, tôi cũng hiểu rằng các Đ/c muốn buộc tôi phải có tội trong việc Sáu Khả chết. Tôi đã xác định nhiều lần :

- Ba lần báo cáo với đoàn kiểm tra Bộ Nội vụ.

- Và cũng ba lần báo cáo với các cơ quan được Tỉnh ủy phân công điều tra. Có lần Đ/c cấp ủy bảo tôi nếu có uống cà phê của Dương Văn Ba cũng nên tự phê, nhưng cũng còn Đ/c cấp ủy khác nói thôi, uống cà phê thì khỏi tự phê ...

Qua những lần báo cáo với đoàn điều tra, qua cái chết của sinh mạng con người, làm sao mà không có suy nghĩ. Tôi thấy mình có khuyết điểm, lãnh đạo cán bộ mà không sâu nên không hiểu sự phân hóa tư tưởng để có biện pháp ngăn chặn kịp thời, báo với Thường vụ, là tôi kém quá, không thể hiểu trước được việc này phải xảy ra như vậy.

Và tôi cũng khẳng định lần nữa là trong cái chết của Sáu Khả nó hoàn toàn đột ngột đối với tôi, tôi không hề nghĩ có việc đó, tôi không có ý đồ và tôi cũng khẳng định là trong việc này tôi không có lỗi.

Bản viết này tôi đã nói hết không còn gì mà nói nữa, dù cho các Đ/c có hỏi tôi một trăm lần nữa cũng vậy thôi. Nếu Thường vụ Tỉnh ủy chưa tin tôi bằng lời nói thì tôi đành chịu, chỉ còn nhìn vào gan ruột của người Đảng viên mới tận tường được, rất mong được Thường vụ và Ban chấp hành Tỉnh ủy cứu xét.

Kính

Nguyễn Văn Mười (Ut Mười)